

pitals de persones de més o menys recursos. Si més no, concedit el dret al client, que avui ja no es discuteix, de la lliure elecció del metge, no pot negar-se-li el dret a la elecció del lloc on vulgui ésser assistit, bé sigui per l'impossibilitat d'una bona atenció mèdica o quirúrgica al seu domicili, per la necessitat de tractaments especials, etc., o per la seva única voluntat, sempre que el lloc elegit, com és natural, reuneixi les condicions degudes a jui de persona competent.

D'això resulta que, si l'organització de l'Hospital ho permet, el client pot sol·licitar ésser-hi assistit, principalment aquell malalt que no, comptant amb recursos suficients per a ingressar a una Clínica particular, pot, no obstant, abonar quelcom; però, fins i tot, no pot cohibir-se la llibertat d'elecció del client adinerat, de la qual cosa, de fet, resulta que es crea com una Clínica particular dintre de l'Hospital.

Ara bé, aquesta llibertat s'ha de condicionar; d'altra forma, totes les facilitats que es donarien al malalt, abans d'escollir el lloc d'assistència, es convertarien en immorals restriccions, si una volta hospitalitzat l'Hospital s'apoderés del malalt.

Deduint del que s'ha dit, resulten tres categories de malalts que poden haver-hi a un Hospital, que són: malalts pobres (exclusiva finalitat d'aquests centres benèfics), malalts distingits (primer grau tolerable), malalts preferents (tolerables circumstancialment). Categories que haurien d'ésser condicionades de la següent forma:

Malalts pobres: L'assistència hauria d'ésser absolutament gratuïta per part de l'Hospital, el qual ha de retribuir al metge amb una assignació proporcionada al promig de malalts que hagi d'assistir, d'acord amb les tarifes d'honoraris que dictin les associacions professionals, perquè no és als profans que pertoca senyalar el valor d'una cosa que desconeixen.

Malalts distingits: L'Hospital podrà recollir aquesta classe de malalts, els quals hauran de satisfer una quantitat fixa, assignació que es repartirà proporcionalment entre l'Hospital, en concepte d'estatge, material, personal, etc., i el metge, que senà del personal facultatiu de l'Hospital. Si el malalt distingit desitja ésser assistit per un metge extern, tindrà llibertat de sol·licitar-ho, però des d'aquell moment serà considerat com a malalt preferent.

Malalts preferents: Aquests podran, especial-

ment en casos d'urgència, ingressar a l'Hospital a sol·licitud seva o a instància del seu metge de capçalera i podran ésser assistits pel metge que elegeixin. L'Hospital cobrarà la quantitat que senyali per estatge, etc., i el metge percebrà directament del client els honoraris per serveis que tingui establerts.

Esquemàticament, és aquesta la forma que el Sindicat de Metges de Catalunya accepta com a principi en la qüestió dels Hospitals i resulta evident que l'actuació de l'Hospital Civil de Tarragona no està d'acord amb aquesta norma; primer, perquè no està clarament acceptada la lliure elecció de metge pel malalt, i segon, perquè, de les irrissòries assignacions mensuals que actualment disfruten els seus metges, es despren que la qüestió del honoraris no deu estar establerta de la forma anteriorment detallada al referir-nos a les tres classes de malalts, ja que no és de suposar que el Cos facultatiu de l'Hospital Civil de Tarragona veu compensat els seus serveis amb quelcom més que les mesquines assignacions que esmentem.

Sentats els principis sobre els dos punts principals de la qüestió, ens falta únicament fer menció de les tres incidències que s'han destacat entre tots els esdeveniments.

Per una i altra part s'ha manifestat en moltes ocasions una hostilitat ben manifesta, i s'ha abusat de l'arma de negar-se les consultes, oblidant que és un principi de Deontologia, que únicament pot adoptar-se tan extrema actitud quan la conducta professional del company refusat, ha estat sancionada formalment per les institucions representants de la classe, àrbitres dels seus litigis.

El fet que el metge Director de l'Hospital hagués estat víctima d'alguna d'aquestes negatives, ni altres consideracions de cap mena, no li donaven dret en absolut a negar l'entrada a l'Hospital a un company seu que hi tenia un client hospitalitzat.

Altrament, no cal fer ressaltar que no hi ha cap circumstància que justifiqui l'insult d'obra dirigit a qualsevol persona i principalment a un company. Amb l'aggravant en aquest cas del greuge i desconsideració que va resultar-ne per aquelles persones que varen ésser espectadors obligats d'un acte tan desagradable.

La darrera incidència, la dimissió del doctor Angel Rabada, palesa una vegada més la necessitat que el personal facultatiu d'aquestes